

*pohádka o dobrém
svěštlku*

BLUDNÍČEK

napsala
TEREZA
MAĐAR,
RÝPAROVÁ

ilustrovala
KATEŘINA
BALOUNOVÁ

Bludníček

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Tereza Madar Rýparová
Bludníček – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

BLUDNÍČEK

napsala

TEREZA
MAĐAR,
RÝPAROVÁ

ilustrovala

KATEŘINA,
BALOUNOVÁ

Benjamínkovi a Eliáškovi,
Elišce a Adélce.

S láskou, mámy

Z celého srdce bych ráda poděkovala všem, kteří se na vydání knížky jakkoliv podíleli, přispěli finančně či mi od začátku fandili a věřili, že se to zas podaří. Rodině, kamarádům, známým i neznámým. Vždy mě překvapí, kolik hodných duší existuje! Bez vás by to rozhodně nebylo možné.

Nejvíc bych zde chtěla poděkovat Kačce, mé ilustrátorce, která se se mnou na tvorbě knížky podílela, trpělivě vyslechla každou prosbu či požadavek a proměnila všechny mé myšlenky do nádherných ilustrací, díky kterým se mohu vracet do dětství.

Když jsme se s Kačkou daly dohromady, shodly jsme se na tom, že bychom knížku rády vytvořily pro naše děti a daly jim tak kus sebe, navždy!

Teď možná právě drží jeden výtisk v ruce a my doufáme, že se jim bude líbit aspoň tolik jako nám!

Byla tma. Tma a ticho. Takové ticho, ve kterém není vůbec nic slyšet, nepohne se ani stéblo trávy, a taková tma, ve které není vůbec nic vidět. Právě do této tmy se probudila malá Tereзка.

Tereзка byla malá osmiletá holka. Ani tlustá, ani tenká, žádný prcek, ale ani dlouhá čára, zkrátka normální holka s prima smyslem pro legraci. A už vůbec nebyla žádný strašpytel. Ale přece jenom, když se probudíte do takovéhle tmy a ticha, není to vůbec nic příjemného.

Probuzená Tereзка se rozhlédla kolem sebe, a protože nic neviděla, nic neslyšela, otočila se na druhý bok a snažila se znovu usnout.

„SSSŠŠšttt.“

Tereзка se posadila na posteli a poslouchala, co to syčí. Nic. „Asi se mi to jen zdálo,“ řekla si a znovu si lehla. Oči měla ale stále dokořán otevřené a uši nastražené. Jen pro jistotu. Když už to skoro chtěla vzdát s tím, že nejspíš opravdu nic neslyšela, ozvalo se to znovu.

„SSSŠŠšttt.“

A tentokrát přímo jí u ucha. To už se Tereзка lekla. Hmátla rukou kolem sebe, ale marně. Nenahmatala totiž vůbec nic.

„A už toho mám dost,“ rozzlobila se. „Buď se ukaž, nebo rozsvítím a všechno to tu prohledám. Nic mě tu teda strašit nebude!“

„No tak jo,“ ozvalo se kňouravě a zpoza postele se jí u nohou začalo objevovat světélko. Terezka nemohla uvěřit vlastním očím a přes rozespalá víčka vlastně ani nedokázala popsat, co vidí.

Po chvíli jí u nohou blikalo světélko do všech koutů pokoje. Vypadalo jako plamen svíčky a zářilo všemi odstíny žluté a oranžové, možná až do zlata. Jenže na rozdíl od svíčky mělo ručičky, nožičky, očička a pusinku stejně jako Terezka. Netrvalo dlouho a světélko osvítilo i ten nejtemnější kout místnosti.

„To se mi snad zdá,“ řekla Terezka.

„Mně snad taky,“ odpovědělo světélko.

„Co tu chceš a proč mě strašíš?“

„Já tě ale vůbec nestraším! Vypadám snad jako nějaký strašidlo, co by dělalo BUBUBU?“

„No, to asi nevypadáš, BUBUBU taky neděláš, ale syčíš mi tu pod postelí, zatímco se snažím spát! Tak co jsi zač a co tu děláš?“

„Když já se hrozně nudím, a tak mě napadlo, že by mohla být nějaká švanda. Jak se jmenuješ?“

„Jo, tak švanda to možná byla jenom pro tebe. Jsem Terezka. A ty?“

„Bludníček.“

„Bludníček? To jako že bloudíš?“

„Ne... znáš bludičky?“

„Myslíš ty, který existují jenom v pohádkách a vodí lidi do močálů, aby se tam utopily?“

„Taky, ale hodným lidem ukazují cestu, když si neví rady. Jsou to moje sestry. Totiž, to se má tak, u bludiček se většinou rodí samý holky, ale jednou za čas se stane, že se narodí i kluk. No, a to jsem já, Bludníček. Ukazuju hodným lidem cestu, když někde na cestě nebo v životě zabloudí. A není pravda, že existujeme jenom v pohádkách, protože já ti tady teď stojím u postele.“

„Tý jo... To jsem nevěděla. A co teda děláš tady?“

„Chtěl bych si hrát, pojd' si hrát.“

„To tak, je noc a já musím spát, zítra jdu do školy.“

„Hm... Jenže já nejsem přes den vidět. Ale mám nápad!“ vykřikl Bludníček a zmizel ve tmě.

„Počkej, jaký a kde jsi?“ zvolala ještě Tereška, ale už jí nikdo neodpověděl. Chvilí se ještě snažila zůstat vzhůru, ale samou únavou jí padala víčka, až nakonec úplně usnula.

Do pokoje malé Terešky nakouklo oknem sluníčko. Pošimralo ji svými paprsky po tváři a Tereška se pořádně protáhla. Vzbudila se, promnula si oči a hned si vybavila ten divný sen, který se jí v noci zdál.

„To musím říct Vojtovi,“ usmyslila si a odešla do kuchyně, kde krásně vonělo kakao.

„Dobré ráno, mami,“ zavolala na maminku a už si sedala za stůl k snídani.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Bludníček.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.